

РЕШЕНИЕ

№ 19989

гр. С., 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20221110146496 по описа за 2022 година

Производството е по реда ал. 415, т. 3 ГПК.

Предявени са от ищеца „Т.С.” ЕАД осъдителни искове с правно основание чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника А. Г. С., ЕГН *****, да заплати на ищеца сумата от 336, 78 лв. главница за топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 25.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, и сумата от 39, 71 лв. - мораторна лихва за забава от 15.10.2020 г. до 05.05.2022 г., сумата от 18, 69 лв. главница за дялово разпределение от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 25.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, и сумата от 3, 46 лв. - мораторна лихва за забава за периода от 30.06.2019 г. до 05.05.2022 г., за които съдът е отказал да издаде Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 27042/2022 г. по описа на СРС, 36 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответника било налице облигационно отношение, възникнало въз основа договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързвали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане, по отношение на имот с аб. №, находящ се в гр. С., ж.к. „Х., бл. вх. В, ет. ап.. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като последният не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок от публикуване на общата фактура, за който е доставена енергията. Поради което моли съда ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца процесните суми, като претендира и разноси по производството.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът чрез назначения си особен процесуален представител е депозирал отговор по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва наличие на облигационна връзка между страните. Твърди, че по отношение на сградата, в която се намира процесния имот, липсва

писмен договор по чл. 140, ал. 5 ЗЕ. Сочи, че представеният от ищеца договор е нечетлив. Моли съда да отхвърли предявените искове.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „Бруната“ ООД изразява становище, че дяловото разпределение на топлинна енергия в имота през исковия период е извършвано съобразно нормативните изисквания, поради което исковите са основателни.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са осъдителни искове по реда на чл. 415, ал. 1, т. 3, вр. ал.3 ГПК за цената на доставена топлинна енергия и на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия и за мораторните лихви върху тях. С разпореждане № 49329/03.06.2022 г., постановено по ч.г.д. № 27042/2022 г. по описа на СРС, 36 гр. състав съдът е отхвърлил заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, подадено от „Т.С.“ ЕАД в частта срещу А. Г. С.. И е указал на заявителя на основание чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, че в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото разпореждане може да предяви осъдителен иск за вземането си с донасяне на дължимата държавна такса КАТО В СЪЩИЯ СРОК представи по делото доказателства за това. Разпореждането е връчено на заявителя и в рамките на указания срок е депозирана искова молба, въз основа на която е образувано настоящото производство. С оглед очертаното в исковата молба основание на предявените искове съдът намира, че те са с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За основателността на исковата претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ за цената на доставената топлинна енергия е необходимо ищецът да докаже пълно и главно следните обстоятелства: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните; количеството на реално доставената по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; изискуемост на вземането; настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на погасителната давност.

Спорни по делото са въпросите за наличие на облигационна връзка между страните и дали е налице реална доставка на топлинна енергия в имота през исковия период и правилното ѝ отчитане и остойностяване.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в §1, т. 2а от ДР на ЗЕ /след 17.07.2012 г./ "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е лице, което има договор с енергийното предприятие по чл.149 ЗЕ, съответно е собственик на процесния имот или е лице, в полза на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно такава лице би било задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия.

С доклада по делото съдът е указал на ищеца, че негова е тежестта да докаже наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните. В тази връзка от страна на ищеца са представени следните писмени доказателства:

От представения по делото нотариален акт от 02.03.1990 г. (л. 160-161) се установява, че лицата Р.Г.Г. и Н.Х.Г. са признати за собственици на процесния недвижим имот находящ се в гр. С., ж.к. „Х“, бл. вх. В, ет. ап., тъй като последните са останали единствени наследници на починалия Г.Г., след като е налице отказ от наследство от страна на дъщеря му А. Г. Г. По делото е представено удостоверение за идентичност имена (л. 56), от което се установява, че имената А. Г. С. и имената А. Г.

Г.а имена на едно и също лице. Прието като доказателство е и заявление за откриване на индивидуална партида, подадено от Р.Г.. От приложената по делото справка за родствени връзки се установява, че лицето Н. Г.е починал, като е оставил за свои наследници двете си дъщери Р.а Г. Г. и А. Г. които наследяват при равни дялове /чл. 5, ал. 1 ЗН/, като няма твърдения и доказателства за която и да е от тях да се е отказала от наследството на майка си в предвидената в закона форма. Ето защо съдът намира, че към началния момент на процесния период ответникът е бил собственик на 1/4 идеални части от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот – половината е придобил по силата на констативния нотариален акт, а една четвърт – по силата на наследствено приемство от майка си.

Предвид разпоредбата на чл. 30, ал. 2 ЗС, като собственик на 1/4 идеални части от имота, ответникът отговаря и за такава част от задължението за цена на доставената в него топлинна енергия. Следователно установено е съществуването на облигационно договорно правоотношение между страните, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял в имота на ответника топлинна енергия, което е достатъчно за доказване на иска по основание. Съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от КЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично съгласно специалната разпоредба на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е прието заключение на СТЕ, неоспорено от страните в срока по чл. 200, ал. 3 ГПК. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез общ топломер, монтиран в абонатната станция, като същият е преминал метрологична проверка. Показанията се отчитат ежемесечно. С оглед въведената система за дялово разпределение отчитането на топлинната енергия в процесния период е извършвано от третото лице помагач съобразно договор, сключен с етажните собственици на топлоснабдената сграда. За процесния период на ответника е начислявана цена на топлинна енергия за отопление на имот от 5 броя отоплителни тела, на които е имало поставени ИРРО, и 2 броя щранг лири, на топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване и на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Топлинната енергия от отоплителните тела и за БГВ е начислена на база реален отчет на ИРРО и водомерите за топла вода, за който са съставени протоколи, носещи подписа на ответника или на лице, подсигурило достъп. Показанията от уредите за измерване, вписани в протоколите за главен отчет са нанесени правилно в подробните изравнителни сметки. Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от щранг лирите, е определена коректно, съобразно разпоредбите на Наредба № 16-334/6.04.2007 г. Технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати за сметка на ищеца. С оглед изложеното съдът приема, че за процесния имот на ответника е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена. За отговор на този въпрос съдът кредитира заключението на СТЕ, от което се установява сумата за ТЕ възлиза на 1395,89 лева (или 348,97 лева за ответника съобразно притежавания от него дял в съсобствеността – 1/4). С оглед изложеното, съдът намира искът за главница за топлинна енергия за изцяло основателен.

Основателна е и претенцията за заплащане на дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение. Не се спори, а и се установява от документите за главен отчет и изравнителните сметки, че третото лице помагач е извършвало дяловото разпределение в процесния период, като няма данни работата да не е приета. От задължението ответникът дължи 1/4, поради което искът за сумата от 18,69 лева следва да бъде уважен изцяло.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е

да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответника покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

В случая е установено наличието на главен дълг за цената на доставената в имота на ответниците топлинна енергия, както и забава в плащането му, предвид липсата на извършени плащания. По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 13.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. С оглед основателността на иска за топлинна енергия, основателен е и искът за лихва за забава, начислена върху главницата за топлинна енергия.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съобразно размера на уважените претенции. В случая направените от него разноски в заповедното производство са в размер на 7,92 лева – платена държавна такса в заповедното производство, и юрискусултско възнаграждение в размер на 12,50 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковите на ищеца следва да се присъди сумата от 20,24 лева – разноски в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените от него разноски в исковото производство в размер на 50,00 лева – платена държавна такса в исковото производство, 300 лева – депозит за СТЕ, 300 лева – депозит за ССЧЕ, 400 лева - депозит за особен представител и юрискусултско възнаграждение определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковите на ищеца следва да се присъди сумата от 1139,89 лева – разноски в исковото производство.

Ответникът е представляван от особен представител в настоящото производство и заплащане на разноски в негова полза не се следва.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание **чл.79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 14 9 ЗЕ А. Г. С., ЕГН *******, с адрес: гр. С., ж.к. „Х., бл. вх. В, ет. ап., да заплати на „Т. - С.“ АД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. „Я.“ № 23Б сумите, както следва: 336, 78 лв. главница за топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Х., бл. вх. В, ет. ап. за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 25.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, и сумата от **39,**

71 лв. - мораторна лихва за забава от 15.10.2020 г. до 05.05.2022 г., сумата от 18, 69 лв. главница за дялово разпределение от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 25.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, за които съдът е отказал да издаде Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 27042/2022 г. по описа на СРС, 36 състав като **ОТХВЪРЛЯ** искът за сумата от 3, 46 лв. - мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.06.2019 г. до 05.05.2022 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание **чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК А. Г. С.,** ЕГН *********, с адрес: гр. С., ж.к. „Х., бл. вх. В, ет. ап., сумата от **1139,89 лева**, сторени разноси за ДТ, СТЕ, депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство и сумата от **20,24 лева**, сторени разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **трето лице-помагач** на страната на ищеца „Т.С.” ЕАД – „Бруната България“ ООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____